

Gestolen water

Onderuitgezakt zit ik in een van de luie stoelen van de overjarige bioscoop. De zaal ademt vergane glorie, die je neusgaten discreet binnendringt. Aan de entourage herken ik door het verval heen de oorspronkelijke luxe. Ik waan me hier een halve eeuw terug in de tijd.

Met aan beide kanten een ongelijk gedeelte van mijn kleinkinderenbestand probeer ik geïnteresseerd naar het enorme filmdoek te kijken. Het kroost heeft unaniem voor deze cinemaproductie gekozen en uit het niets verschijnt meer dan levensgroot de hoofdpersoon op mijn netvlies. Na verloop van tijd zit zelfs ik geboeid te kijken.

In de pauze kan de spanning even wegebben onder het genot van een frisdrankje (de ouders hoeven niet te weten, dat dat cola is). Natuurlijk mag de verse popcorn ook niet ontbreken en daar hebben ze voorlopig nog plezier van. De schilletjes van de mais kunnen zich zo lekker tussen de tegen elkaar aan liggende tanden verstoppen, diep weggedoken voor de onverbidelijke speurneus, de tandenborstel.

Na deze commerciële onderbreking wordt de spanning verder opgevoerd. Een van mijn lieverdjes kruipt dicht tegen me aan en slaat beschermend mijn arm om zijn schouder. Mijn nageslacht kijkt zeer geconcentreerd en gespannen toe. Deze intense spanning staat op hun snoetjes te lezen. Hun toch al grote ogen worden twee keer zo groot. Opeens moet ik denken aan het sprookje van Roodkapje. "Maar grootmoeder, wat hebt u grote ogen!" Ik kan me nog net inhouden om niet het geluid van de boze wolf na te doen in de overvolle bioscoop. In gedachten hoor ik iedereen al gillen!

Tot opluchting van de aanwezige kinderschare loopt de film goed af. En zo eindigt het spektakel in de heldhaftige arrestatie van een paar domme dieven door Mega Mindy herself, samen met haar maatje Toby (in het Vlaams uitgesproken als Tôby).

Bij thuiskomst wil ik thee gaan zetten voor allemaal, maar hoe ik de hendel van de kraan ook op en neer en heen en weer zwenk, er komt geen water uit, zelfs geen inimini druppeltje. Na een vliegensvlugge contrôle langs de andere kranen in huis, kan er maar een conclusie zijn en wel, dat er geen water is. Ik opper voorzichtig, dat het water wellicht op is, maar kleinzoon lief, nog helemaal in de ban van Mega Mindy, vraagt met een benepen stemmetje: "Oma, denk jij dat de boeven het water gestolen hebben?"

Ik kan hem uit de grond van mijn hart gerust stellen met de woorden: "Nee schat, bij oma in huis zijn geen boeven."

Geduldig moeten we wachten en in de tussentijd troosten we ons met een grote zak frietjes met kipnuggets, inclusief de bijbehorende mayonaise. We moeten toch wat en koken zonder water geeft zo'n rommel. Verder drinken we er ijskoude ijsthee bij. Thee is tenslotte thee, nietwaar? Zo'n kleine 2 uurtjes later komt er zelfs meer water uit de kraan dan we nodig hebben en blijkt een gesprongen waterleiding de dader van de "diefstal" te zijn.

Resi Faessen
juli 2010